

[Thisted Knudsen.]

udvej, som burde overvejes alvorligt. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Hvilken udvej?). Den, at det skulle være statsministeren, der traf bestemmelsen. Må jeg med den højtærede formands tilladelse citere nogle bemærkninger fra kommissionsbetænkningen side 25. Da jeg altså var presset til at forelægge dette forslag, siger den højtærede økonomiminister i kommissionen,

„at efter skitsen kunne forligsmanden efter statsministerens henstilling udsætte arbejdsstandsninger i indtil 4 uger; når disse 4 uger var udløbet, var parterne muligvis stadig uenige. I denne situation kunne man måske tænke sig den udvej, at forligsmanden til statsministeren afgav en redegørelse, indeholdende dels en karakteristik af hele situationen med angivelse af hovedstridspunkterne, dels en udtalelse om udsigterne til at opnå overenskomst. I så fald opnåede man, at det ikke på forhånd lå klart for parterne, hvad der derefter skulle gøres; efter hidtidig erfaring var der i hvert fald teoretisk 4 muligheder.“

Og så nævner ministeren de 4 muligheder. Jeg betragtede denne udtalelse som en tilslutning til det forslag, jeg havde stillet, og jeg forstod den højtærede økonomiminister sådan, at han var enig i den betragtning, at forligsmanden under ingen omstændigheder måtte inddrages i disse afgørelser, men at det måtte være statsministeren, der traf bestemmelsen; det var grundtanken. Det var også tænkt som en afløsning af den voldgiftsinstitution, som parterne var imod. Men i hvert fald må jeg have lov at understrege, at når der blev gang i det, var det nu mig, der stillede forslaget om udsættelsesretten, og ikke den højtærede økonomiminister.

Poul Sørensen: Først et par ord om to ting, der har været nævnt her. Den opdeling i 8 områder, som det ærede medlem hr. Alfred Jensen var inde på, betragter jeg som noget meget værdifuldt; jeg tror, den er indledningen til en opsplittning af det store Arbejdsmandsforbund, og det er jo dette forbund, der har tynget så meget i mange situationer.

I anledning af de udtalelser, der er fremset vedrørende den frivillige ordning inden

for bankverdenen, vil jeg sige, at jeg tror, man vil komme til at tillægge den meget stor betydning i den tid, der kommer; jeg er sikker på, at denne form for voldgift vil brede sig; derfor har jeg ønsket at understrege den under denne debat. Jeg er i og for sig taknemlig over, at man inden for så stort et område har klaret sagerne selv.

Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til det ærede medlem hr. Carl P. Jensen. Jeg kan ikke være enig med ham. Det ærede medlem repræsenterer vel det mest yderliggående standpunkt her i salen, det så vi jo i 1956, og det er altså den linje, som flertallet i øjeblikket ligger på. Til det sidste skal man altså have lov at slås. I hvert fald vil man ikke sikre sig på forhånd.

Må jeg sige et par ord til den højtærede arbejdsminister. Når man nu går imod det indgreb, som en voldgift ville betyde, vil jeg gerne minde ministeren om en udtalelse, han fremsatte, dengang han var ordfører ved behandlingen af landbrugskonflikten i april 1955; da sagde den højtærede minister — Folketingstidende 1954-55, sp. 3538 —

„På denne baggrund kan man ikke stiltiende se på, at en omfattende og måske langvarig konflikt i landbruget tvinger nye forstyrrelser og forringelser ind i vor økonomi.“

Og ministeren sagde lidt efter:

„En sådan udvikling må vi undgå; vi skylder befolkningen at gøre det.“

Jeg tør nok sige, at her blev det klart og tydeligt sagt, at det var det offentlige, der måtte gribe ind.

Det, vi er uenige om, er: skal vi stå lige så afklædte, uden overhovedet at have forberedt noget, i lignende situationer? Det mener den højtærede minister altså vi skal; mit synspunkt er det modsatte.

Det overrasker mig selvfølgelig ikke, at den højtærede arbejdsminister stiller sig på det standpunkt. Men jeg synes rigtig nok, at det var en ejendommelig køretur, den højtærede økonomiminister foretog, — han, som med løftet pegefingert har talt os hårdt til; der var ingen, der var god nok; kun økonomiministeren vidste, hvordan forholdene skulle ordnes her i landet — han, som har fremlagt forslag og er kommet med udtalelser, så det ene var værre og stærkere end det andet. Og hvad så nu?